Душа обважніла, як жорна,
В полоні страшного і злого.
Земля благодатна і чорна
До решти знеснлила ноги.

І от її знов розбудила
Хода круторої пари.
І серцю, як перше, є мило
Стрічати вечірню отару.

Лише ковалі невсипучі,
Куючи від сходу до сходу
Металь небувалий, сліпучий,
Ворожать майбутні походи.